

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 488/2023
06.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Тодоресков адвокат из ..., против тужене Основне школе „Бранко Радичевић“ из Александрова, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Зрењанину, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3432/22 од 13.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3432/22 од 13.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3432/22 од 13.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и усвојена жалба тужене а пресуда Основног суда у Кикинди П1 180/21 од 02.06.2022. године преиначена тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада у периоду од 01.03.2018. године до 31.01.2021. године у износу од 113.211,50 динара са затезном камтом од 14.07.2021. године до исплате и износа од 19.678,11 динара на име обрачунате затезне камате почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до 13.07.2021. године, и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора у истом временском периоду у износу од 81.116,57 динара са затезном каматом од 14.07.2021. године до исплате и износа од 13.642,43 динара на име обрачунате затезне камате почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до 13.07.2021. године. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова првостепеног поступка у износу од 81.872,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да накнади туженој трошкове првостепеног поступка у износу од 9.000,00 динара, а ставом четвртим изреке обавезана је да туженој накнади и трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужилца поднетом тужбом тражи исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилци је у спорном периоду исплаћивана плата обрачуната множењем коефицијента њеног радног места и основице, увећана до износа минималне зараде. У обрачунским листама за тужилцу нису посебно исказане накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

На овако утврђено чињенично стање другостепени суд је, правилном применом материјалног права, преиначио првостепену пресуду.

Према члану 187. став 3. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник Републике Србије“ број 88/17 ... 129/21), тужилина плата, накнаде и друга примања утврђују се и обрачунавају према прописима којима се утврђују плате, накнаде и друга примања запослених у јавним службама. Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 88/17 ... 129/21), поред осталог, прописано је да основицу за обрачун и исплату плата утврђује Влада Републике Србије, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника Републике и Народне скупштине (члан 3. став 1) и да коефицијент који изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему у себи садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4. став 1. и 2). Коефицијенти за обрачун плата запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике Србије, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе утврђени су Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама коју је Влада Републике Србије донела на основу члана 8. Закона о платама у државним органима и јавним службама.

Одредбом члана 118. Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог и за исхрану у току рада, ако послодавац то право није обезбедио на други начин (тачка 5) и за регрес за коришћење годишњег одмора (тачка 6). Према члану 2. став 2. тог закона, његове одредбе примењују се и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Следствено изложеном, супсидијарна примена Закона о раду прописана је само за случај када положај, права, обавезе и одговорности запослених у државним органима и јавним службама нису посебним законом уређени на другачији начин. Како је одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама прописано да коефицијент за обрачун и исплату плате садржи и додатак за исхрану у

току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, то наведена одредба посебног закона искључује примену члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду. Право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није предвиђена ни Посебним колективним уговором за запослене у јавним службама, а ни Посебним колективним уговором за запослене у основним и средњим школама, домовима ученика, који утврђује право запослених у тим установама на исплату плате у висини минималне зараде. С`обзиром да је тужилци накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у спорном периоду исплаћивана кроз коефицијент за обрачун њене плате, не припада јој право на додатну исплату ових накнада коју потражује поднетом тужбом, без обзира на чињеницу да јој је исплаћена минимална зарада.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић